جوجو

ناول

نصير احمد احمدي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

څوارلس کلن هلک تندې واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه دریۍ وه، سترګې یې رنې کړې، کښناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بستري ته یې وکتل، سترګې یې ړدې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کښده، زبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
_ادې!!!

* * *

په دهلېز کې ډډ نارینه غږ واورېدل شو:
_یالله، ملا صیب راغی.
سېګو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکرې پېڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې تړلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
_نبض یې سه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
_له څه وخته راهیسې همداسې ببحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کڅوړې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
_بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرې (واسکټ) له جېبه قلم را وایست، کوچني چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!
_د پېریانو علامه ده، خو ته پکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته یې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته یې د شلو افغانیو لوټ ونیو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږ یو دم ودرېد، یوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارینه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره یوې بلې خواته کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:

_توابه زویه! زه یم، ملک لالا دې.

ویې ټوخل، یوې سځې په بیړه توفدانۍ ورته ونېوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوټه وویل:

_بلا ! وه بلا!

یوه ډنګره سځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

_څه وایې ملک لالا ؟

_زوی ته دې شېدې راوړه.

سځه په بیړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:

_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

سځینه وارخطا غږ واورېدل شو:

_هه! دا دی!

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته یې ور وور، هلک مخ واړاوه.

ملک وویل:

_وخښه!

تواب ور ونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

_باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

_بلا، وه بلا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:

_څه وایي ملک لالا!

_په کړاسي (هلک) پام کوه!

د ښځې د ټکري پیښکې لړزېدلې.

ټول له کوټې ووتل، ښځې په بیړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...

تواب وویل:

_ادې، اوس ښه یم.

ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:

_زما خو دې لړمون خوړین که.

وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېوالـه یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې . ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:

یا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:

_ادې! اجبه بلا مې ولیده.

ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

تواب وویل:

_یوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستیک غوندې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:

_اه ! زویه! ځینې خوبونه درانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب تندی تریو شو:

_په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوړونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

_ځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

_دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

_تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

_نه.

ټول غلي شول.

یوه وویل:

_تواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بیړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره ور وستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخټې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مړې لوټې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د منځو ګنې ونې ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

پرېووت، سپینه جنت کوکې (پتنګ) والوته، د رشقې شنې پانې یې سترګو ته ودرېدې، سر یې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بیړه یې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کینې لاس ته تاو شو، کوهي ته یې وکتل، توپ د اوبو د را ایستلو ماشین ته نږدې پروت و.

ځیر شو، کوهي ته د کوزېدو زینه ماته وه.

تواب یوه شېبه ودرېد، ببرته یې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو، توپ یې پښو ته ولوېد.

تواب چیغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ یې کړل، لاسونه یې د دېوال سر ته ورسېدل، ببرته شاپه تخته پرېووت، یوه لویه لوټه راغله، ځان یې څنګ ته کړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان ناره کړه!

_څوک یې؟

تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخیسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره یې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور یې مخې ته ورغله، خو یو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه یې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار یې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره پرېووت.

سهار یې سترګې ورغړولې، سترګې یې رڼې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ور کش کړه، د کمپلې تر چولې یې ور وکتل، له سپینو خیرنو پایځو توري ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر یې مخ لوڅ کړ، مور یې په کاچوغه کې دوا اچوله.

تواب په بیړه وویل:

_مالټې.

غولي ته یې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وویل:

_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترګې ړوند راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کښښود، ورو یې وویل:

_په دې څورمونې (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې.

تواب غولي ته کتل. بیا یې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکې خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر ځنګانه یې کښاوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یودم چیغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راوړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دي نه و ي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه!

تواب ور وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_ځم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې ړې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.

ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کښناست.

قلم وخوځېد، تواب په راوتلو ړې سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:

_له ما مه وېرېږه.

تواب دېوال ته ور وښویېد.

قلم ولیکل:

_مرسته غواړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:

_ته، ته، څوک یې؟

ولیکل شول:

_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.

هلک لړزې اخیستی و.

قلم ولیکل:

_زړه دې غټ ونیسه.

پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوږبوکې غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوښت ژوندی موجود ولاړ و.

موجود وویل:

_ماته جُوجُو ویلی شې.

تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.

د جُوجُو د مردکې غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:

_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.

تواب غلی و.

د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:

_کوټ، کوټ، کوټ...

جُوجُو وویل:

_دا زموږ خندا ده.

غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

_ښه ښکارم؟

هلک په وېره ورته کتل:

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.

یودم ورک شو.

تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتي د پزې وښته اخیستل.

کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.

ببرته کوټې ته لاړ.

غلی کښناست.

غږ یې واورېد:

_تراکتور نه شي جوړولای.

تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.

په ربړدېدلې غږ یې وویل:

_تا خراب کړی دی؟

سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کښښود.

هلک په وېره وویل:

_ته ولې داسې کوې؟

جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نرۍ شیشه لاندې را تویه شوه.

تواب چیغه کړه!

_له دې ځایه ورک شه.

جُوجُو وخندل:

کوټ کوټ کوټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. ببرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:

کوټ، کوټ ، کوټ ....

تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.

جُوجُو وویل:

_تاوان مې نه خوښیږي، خو په یوه شرط، مرسته راسره وکړه!

ماتې کوکې (د ښیښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد، جوړه شیشه ور ولوېده.

تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سیم. ، له سرایه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی. ببرته سپینه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وویل:

_ستاسو په حساب پوره دوې میاشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واښېدلې.

تواب په رېږدېدلي غږ وویل:

_څه مرسته؟

جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر د سکرین غوندې لویه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نیم گز، یا تر دې یو څه ډېر.

جُوجُو وویل:

_دا زموږ د مکتب مدیر دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې یې مه وویني، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشین کې دې اچوي.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې وخندل:

_کوټ، کوټ ، کوټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې ږدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.

جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_اصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.

ویې ویل:

_ (نه) مه راته وایه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

_ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب غلی و...

_خیر، زه به درته ووایم، زمورِ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

_نوته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

_نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

مورِ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

_اوبیا؟

_چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

_نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

_بس، ډېر دې نه پاڈابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور یې پسې ورغله، خو ده ویل چې نه وېرېږم. په کمپله کې پروت و چې سپینه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر غوندې سکرین ته یې ګوته ونیوله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_زمورِ خط نه شې لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقیق یوه برخه درته ولولم.

ستاسو د څنګ په کلي کې یو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته یو زلمی راغی، دیارلس، څوارلس کاله به یې درلودل، خپله خور یې پسې غوښته، خو د کور خاوند یوه روپۍ کړ، ویل یې چې نا محرمه یې، په منډه یې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کلیوالو ته یې وویل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره یې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ویل یې چې زمورِ خویندو، میندو ته دې کتل. خو ماسپښین په همدې سرای کې دوو پیاوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه یې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکریو ته، له څرخ سره به سپینې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې تواب ته وکتل، ویې ویل:

_پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حیرانۍ ورته وکتل:

_ډمان

_له ټول کلي سره خپلوي لري؟

_نه

_محرم دي؟

_نه، خو په سیالانو کې یې نه ګڼو.

جُوجُو وخندل:

_کوټ کوټ کوټ... اه، نړدې دی چې له ډېرې خندا اور واخلم.

یودم غلی شو، پر شیشه یې لاس تېر کړ، ویې ویل:

_ستا ځوابونه مې ولیکل، د تحقیق استاد به مې حیران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پیاوړو ځوانانو ته نځېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی یې، د تحقیق له پاره تر دې حیرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سیالانو له پاره دي.

یودم غلی شو، ویې ویل:

_ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه یاست، څه سره کېږئ؟

تواب وویل:

_هغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډبل سپین برېتونه یې دي او ملک لالا ورته وایي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

_او تاسو؟

_زه او پنځه خویندي.

_ښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانی وویل:

_سفینه؟

_ستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکری، کورت یې لمر ته پکې ایښي وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

_نو چېرته ده؟

په غوندېو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.

جُوجُو ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کښناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چوپه چوپتیا وه،کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمبړه راووته.

پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کښښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.

د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یودم چیغه کړه!

_بلا ، وه بلا!

د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکرۍ یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:

_څه وایي، ملک لالا؟

_سترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

_خو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندی ترېو شو:

_نو زه دورواغ وایم!

ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

_ته وې؟

ناستو کسانوپه حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.

نیکه وویل:

_پیاله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترڼی بکس یې درووند شو، جُوجُو وخندل:

_دا ځای بد نه دی.

د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:

_تا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.

جُوجُو وویل:

_یوه پوښتنه؟

_وایه.

_نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟

تواب وویل:

_نیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.

جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ،کوټ... هغوی ګډې نه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لاندېکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.

جُوجُو وویل:

_سړکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندی تریو شو:

_حکومت بلا وهلی.

جُوجُو وویل:

_تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...

هلک په خبره کې ورولوېد:

_مورِ هم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.

جُوجُو وپوښتل:

_نو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ګوره، ما دوې میاشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، یا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته یې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو یې در ونه رسېده، جوړ سړکونه یې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مینځ کې غږېدل، له وچکالۍ یې شکایت درلود، ویل یې چې د موسسې درک ونه لګېد، کارېز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. یو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ویل یې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشر پاکاوه، بد یې اموخته کړو، تر څو به د نورو خیرات ته ناست یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپک ډز شو، یوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شویو پیازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وویل:

_دا چا ووېشته؟

تواب مخامخ گوته ونیوله، د چنار له گټو ونو یو ځوان راووت، ښکاري ټوپک یې په لاس کې و، یوې بلې خواته یې کتل.

د پیازو په شنو ډکو کې سپینه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونیوله، د پختکي پر مات وزر یې له رونړ پلاستیک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

_سمه ده، خو له انسانانو لیرې گرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وویل:

_پختکې مننه کوله، ویل یې چې تر انسانانو ښه یاست.

تواب وویل:

_ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

_زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه یې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې یوه لویه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بېړه وویل:

_پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنگ ولاړ و.

د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، مورږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې راپسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وویل:

_داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلک سر وځړېد.

جُوجُو وخندل:

_زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطر ناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.

تواب وویل:

_داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخندل:

_خو د غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوایي ته ودرېد.

جُوجُو وویل:

_پر څښتن دې ګران یې، تازه رشقه درته رېبي.

برګ غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_غوایی ګیله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې،نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟

هلک په بیړه وویل:

_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وایي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

برګ غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_سخت ناروغه دی، خو باید ځمکه واړوي، که یې ځان جوړ ونه ښود، څښتن یې خیرات منلی.

تواب روان شو.

جُوجُو وویل:

_پوه شوې؟ ګل ماما له غوایانو سره مینه نه لري.

تواب وویل:

_مچانو ته هم باید څه ونه وایو.

_ اه ګرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.

د مکتب تر دېوالې، یو خوار سپی راتاو شو، کوړنچ یې وهل، تېږه یې پښې ته سیخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.

جُوجُو وخندل:

_سپی وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه یې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښین دوې بجې وې، تواب لویه چایجوشه تر لاستي نیولې وه، د پولې پر سر پر یوه خوا کوږ تلو. چایجوشه یودم سپکه شوه.

تواب وویل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_چای دی؟

_هو.

_نو چېرته یې وړې؟

_زړه کلا مو تنګه ده، نیکه مې وایي چې ډېر یو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي یې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېوالې را تاو شو، یو چا غږ کړل:

_تشه چایجوشه دې راوړه؟

تواب یو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پرېووت، پورته یې وکتل، یوه ګردي سړي د کلا د دېوال پخځه تراشلې.

هماغه سړي وخندل:

_د ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چایجوشې سره نیغ روان و.

تواب کلا ته ور ننوت، دوو کاریګرو په خټه کې غوایي ګرځول.

هلک توره چایجوشه پر غولي کېښوده. نیکه یې د لرګي پر زینه ولاړ و، لکټه یې په پخځه کې تر پرې شوې سوري ایستلې وه.

جُوجُو وویل:

_ملک لالا دې ولې لکټې ته سترګه پټه کړې ده، لکټه خو ټوپک نه دی؟

تواب د دېوال سیوري ته د خرې پر کته کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

_په دېوالونو کې یې دا سوري ولې پرېښي دي؟

_د دښمن له پاره.

_ له چا سره بدي لري؟

تواب خپله ککرۍ وګرولە:

_نه

ملک وخندل:

_ها زویه، چای دې راوړ؟

تواب ور وکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو یې وویل:

_ملک لالا، موږ بدي دار یو؟

ملک په حیرانۍ ور وکتل:

_نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کښېښود، ورو یې وویل:

_د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.

جُوجُو وویل:

_دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه ، ځناورو ته وایاست؟

_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:

_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه کاریگر وویل:

_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅوړې یې سترګې یې درلودې، تر سپینې زړې خولې یې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خند ا وویل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وویل:

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.

تواب وویل:

_زمورږ سر معلم دی.

معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

_پوښتنه وکه!

_څه؟

_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟

_ښه، ووایه!

_ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته ځیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.

تواب په خبره کې ورولوېد:

_قناعت یې وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه يې چوندې ور ولګول شوه:

_وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وایي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وایي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.

د ملک خندا راغله:

_یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کښدل شوي تهداب راګرځېدل.

ملک په خندا وویل:

سرمالم نوې وکړه.

په کارېګرو کې یوه ور غږ کړل:

_څه وایي؟

_وایي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماري ته هم ځای پرېږده.

پخځه تراش له پاسه ور غږ کړل:

_کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر يې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولې يې ونه مونده.

ټولو وخندل.

جُوجُو وویل:

_دا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنید، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رنې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

_نیمه شپه ده.

جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دهوال کښښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:

_نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کښناست.

جُوجُو وویل:

_مازېګر د غونډې د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژېړې مښوکې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دهوال ورته کښناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.

هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.

. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیادمانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه، چرګوړي شنو غنمو ته ور ګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه وربانديې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.
چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:
_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:
_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رڼې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.
سيوري ته ناستو لويانوهېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړې.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.
يودم د کلا دروازه وټکېده.
جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:
_څوک يې؟
د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:
_زه يم، لال مامد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې کوټې بل څراغ راووت.
تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.
سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله یې وویل:
_باتوره، د خدای روی ومنه، د زړکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره یې ورسوه.
د تواب پلار خپل کینې لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ یې وویل:
_په دې نیمه شپه به تر ښاره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی، تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
_په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجوني په چوتره کې ولاړې وې،وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په ګوتو کې نیولی کاغذ پورته ونیو، په خشکه یې وویل:

_زما کوټه چا جارو کړه؟

د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

_بلا، وه بلا!

ډنګره ښځه مخکې ورغله:

_څه وایې، ملک لالا!

_دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

_ملالۍ.

نیکه چیغه کړه!

_دا سپۍ په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

_یوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

_د غواوو پښې وګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک ببرته چوترې ته لاړ، د ځنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کین لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وړو ژېړه رڼا پورته کوله. هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_ها! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر ځنګ ناست و.

تواب وویل:

_نیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم.

تواب په غوسه وویل:

_خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رڼه ککرۍ کښناسته، جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:

_ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کښناست.

نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتخنېد، جُوجُو وویل:

_بوډا ته ووایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:

_پام!!!

تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه شم کولای.

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.

تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.

تواب په غوسه وویل:

_نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_خو زه باید ورباندې پوه شم.

_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.

ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یواځینۍ دریڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.

تواب وویل:

_اوس یې وخت دی.

د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.

تواب غلی کښناست. بوډا ور ونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:

_ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟

بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:

_خوب دې لیدلی!

_نه، یوازې یوه پوښتنه وه.

بوډا چیغه کړه!

_بلا ، وه بلا! ساده چاې دې پسې څه کړ؟

له دالانه ښځینه غږ راغی.

_تیار دی، اوس یې درووړم.

نیکه وویل:

_ګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په رېږدیدلي غږ وویل:

_که ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.

د بوډا د تندي ګونځې ژوړې شوې:

_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه!!!

تواب په منډه کوټې ته ننوت.

جُوجُو وویل:

_وبخښه.

تواب پر تړلی بسترې کېناست.

جُوجُو وویل:

_مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

_نه

_نو نوم یې څه دی؟

د تواب تندی تریو شو:

_نه شم ویلای.

_ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وویل:

_یوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده یې وکړ، بیا یې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور ، بلا ... .دا ولې؟

تواب په غوسه وویل:

_دا مه راته وایه چې له نیکه وپوښته.

جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه، ګرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یوور، یو دم یې وویل:
_راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پیازو له نریو ډکو څخه واښه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کښناست، د ځان په منګ هلک ته یې وویل:
_پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
_نوي خو نه یو راغلي، باز میر.
_ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو، تواب یې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.
بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستونې تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه_ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، ببرته په خپل ځای کښناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وخندل:

_نو ته بد اخلاقه یې؟

هلک په غوسه ور وکتل.

جُوجُو وویل:

_ټوکه وه.

تواب یو کتاب ور واخیست.

جُوجُو وویل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.

د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لوېې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

_نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

_په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

_په رښتیا هم، شرم دی؟

سړي د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

_زمورږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیوري ته کېناست، د نوې کلا پخځه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم خټې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

_په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

_له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

_ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

_ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

د مېلمنو د کوټې کونجي (کیلي) راوړئ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنګره ښځه په بیړه له کوټې راووته. په سره سپینسي کې پېیلې کونجي یې سړي ته ونیوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګرندي ګامونه واخیستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې ننښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نیکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره یې خبرې کولې.

تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، تیاره وه، څېره یې ږنګه ښکارېدله. پلار یې راغی، د ګاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته یې اورلګیت ونیو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونګې یې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه یې د کالدانې داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور یې پر نغرې د بخار ډېګ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټیلې ته ورغی، ګېلنه یې راپورته کړه، ببرته نغرې ته راغی، ګیلنه یې کړه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګوکې یې د دېګدان لمبه ښکارېدله.

تواب یوه شېبه ودرېد، بیا یې په سر کې څړېکه شوه، نرۍ درد یې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې یې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه یې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تیار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تویې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، له هرې ګولې وروسته به یې د لاس یوه یوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر یوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسیم کړه، مېلمه ته یې وکتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ستا یې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وویل:

_تر لسو.

سړي له یوه سره حساب پیل کړ، یو، دوه، دري.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر یوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه یې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسیم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

_درغله.

ور ویې کتل، مېلمه ته یې یوه غټه گوله نیولې وه.

مېلمه وویل:

_بس دی، نه یې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسي په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله ور واخیسته.

د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه گوله یې تري جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټینگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپینه غوښه ورباندې وخوړه.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

_مېلمه یې په ډېره غوښه مړ کړ.

تواب په ټیټ غږ وویل:

_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بیا په چایو پسې لاړ، کله چې ببرته راغی، مېلمه په خوند یوه کیسه را اخیستې وه:

_یاره ملکه اجب سودېر شی و، د کلاشینکوف دوه گولۍ یې خوړلې وې، خو بیا یې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_څنګه دې ومونډ؟

سړي په خوند وویل:

_بس، چا راته وویل چې د بدي دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف را واخیست، یوه دره مې پسې وغوښته، خو پیدا مې نه کړ، بیا خدای مهربانه شو،د تبر غږ راغی، ورغلم، د یوې څېرې له تنې مې ور وکتل، شریف یوې وچې ونې ته تبر نیولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشینکوف زخه مې ورته سیخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخیسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا یې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.

د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وویل:

_ولې؟

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم.

نیکه وخندل:

_یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.

مېلمه په خوند وویل:

_اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وایي!

نیکه په خبره کې ور ولوېد:

_ګلاب شاه دې ونه موند؟

_نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.

د نیکه خندا پورته شوه:

_یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

_زمری څه ته وایي؟

تواب وویل:

_یو حیوان دی.

_نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.

_نه، زمورِ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره، بدشکله څېره لري.

جُوجُو وویل:

_ته به نه یې خبر، بوی به یې نښه وي؟

_که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.

_هوښیار به وي؟

_نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.

جُوجُو وویل:

_بیا خو دې نیکه سم ورته وایي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.

د نیکه غږ راغی:

_وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟

تواب وارخطا شو:

_هېڅ ، هېڅ.

په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رنړو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

جُوجُو وویل:

_ښه نو، زمری مو د غیرت نښه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وویل:

_په تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په خبره کې ور ولوېد:

_خپل وار (بدل) یې واخیست.

جُوجُو وویل:

_قتل ګلاب شاه کړی و، ورور یې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدیې پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ یې له لمسیانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقیقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیړه وویل:

_توابه زویه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته یې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تیاره شوه.

تواب وویل:

_ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ یې واورېد:

_تا ته د بدیې زور نه دی مالوم.

د ښځو چیغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مینځه کوکې راتلې.

تواب وویل:

_مه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلی.

ځواب یې وانه ورېد.

تواب د باندي ووت، په کوڅو کې بل څراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مینځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

_دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

_هله! تنور وګوره!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

_په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، ټیټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژبړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې ردې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه!

_دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_چټیاټ مه وایه!

مور یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

_زه نه وم خبر.

خور یې وویل:

_نو پېریانو احوال درته راوړې چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

_اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

هلک اوږد وغځېد.

جُوجُو وویل:

_پوهېږم، بیځایه یې ملامت کړې، څه چې وینو، ډېر وخت رښتیا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې یوه تخنیکي ستونزه پیدا شوې وه، یوه ورځ یې کار وغوښت، بله ورځ څو کلیو ته په تحقیق پسې لاړم.

تواب هماغسې غلی و.

جُوجُو وویل:

_تندی دې سم ونیسه، خوشاله اوسه چې اور یې نه و بل کړی.

له چوترې د نیکه غږ راغی:

_بلا ، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وویل:

_هو رښتیا! هغه سړی یې ولې ستاسو په کلي کې وویشت؟

_دلته یې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه یې مرکه ده.

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه نه شوم؟

_له شاوخوا کلیو سپین ږیرې راټولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلېده:

_ښه کار دی، خو دوی باید له اوله د پېښې مخه نیولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټیو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شوندې ګرځېدې، خو هېڅا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وویل:

_اه! تر اوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه، لیکم یې، د دښمنیو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو یې وویل:

_ځینې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شیرو د کلا کیسه راواخلم. څو سپین ږیري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې وې، توره، پټکی او شملې یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو غیرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_نو ته یې نه منې؟

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه، زما خبرې لا نه دې خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پاڼې یې واړولې، په غوسه یې وویل:

_دا زمور تاریخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نیولی، د ایران تر اصفهانه رسېدلي یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_زه به د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، مورِ خوراک نه لرو، بس، په کال کې یوازې یوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پیداکول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شیشې ته ورته بوټي دي چې مورِ یې نه شو لیدلی، دا بوټي مو یو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو تري خلاصېدی. زمورِ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځې، خطر ویني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.

یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې اور اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېړانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نیولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه یې وځلېده او ویې ویل:

_ګرانه! په تېرو ویاړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_ورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې لیکل شوی دی.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه وربانديې ښکاري، د پلار، نیکه ټرلي ژبې پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼي، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_د بشر د هوسایني له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد دربانديې بند شي، له لوږې به مړه یاست.

هلک غلی و.

جُوجُو وویل:

پاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غږېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګیډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وځځولې، ماشوم ببسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.

یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بیګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکي راووتې، هلک مړ و.

جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نیکه غږ راغی:

_بلا! وه بلا! ږنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
_ما څه نه دي کړي.

* * *

تواب په خاورو کې پلتې ووهلې، زنګون یې درووند شو، په بیړه په پښو ودربد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښې کښناست.
جُوجُو وویل:
_ته ولې لوبه نه کوې؟
تواب مخامخ ګوته ونیوله:
_هاغه مو سر ټیم دی، وایي چې زمورِ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.
_کوم یو؟
_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.
_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کلیوالو تر اوسه دوه _ صفر بایللې ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب سوړ اسویلی وایست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به یې هم په مسابقه کې نیولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ یې وانه وړېد. یو دم د خړ پرتاګه هلک چیغه کړه، منډه یې واخیسته ، په بیړه له میدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپین اوښتی و، یوه خبره یې تکرار وله:

_پیری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_ تندی دې سم ونیسه، بس! پر اوږه یې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړی.

یوه هلک وخندل:

_مات یاست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته یې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:

_راځه! لس دقیقې وخت لا پاتې دی.

هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وویل:

_پروا نه کوې،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چوندې ولګول شوه، جُوجُو وویل:

_ور مخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:

_ما نیسئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د (هو) په ښه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې میدان ته ور ګډ شو. یوه شېبه یې منډې ووهلې، خو توپ یې پښې ته نه سیخېده. اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

_ګول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لورې له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخیسته، توپ ته یې سر ورکړ، خو توپ یو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې ښته ګوته ورته سیخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښویه تېر شو. یو دم چیغې شوې، میدان نارو او چکچکو پر سر واخیست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخیسته، یو دم یې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپیلاقونو زور واخیست. ګولچي چیغې وهلې، قسمونه یې خوړل چې کوم چا تر پښې ټینګ نیولی و، چاغ هلک هم همدا یوه خبره را اخیستې وه، ویل یې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخیست، پر ټول میدان یې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اوربدل کېدل.

تواب نیغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ یې په ملا پسې وکړ، بیا یې کور ته مخه کړه چوتړې ته وخوت، غوږ یې ونیو، له یوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور یې ژړل، د خولې له کونجه یې د وینو نرۍ سره لیکه را ماته وه. تواب د هغې تر ځنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونیو.

له چوتړې څخه یې د تره چیغه راغله!

_دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېږه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کښښود، په ږېږدېدلې غږ يې وويل:

_د خداى روى ومنه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړي.

تواب وويل:

_تره ناوې! څه خبره ده؟

ځواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغى، پر اخوره کښناست. ورو يې وويل:

_هيلۍ يې ولې وهلې؟

ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکى د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شيدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.

تواب وويل:

_ادې! زما خبره دې وانه ورېده!

ښځې ورو وويل:

_څه يې کوې، خوارکى يې له اخه ټوخه واچوله.

_ولې؟

_هيلۍ له کارېزه اوبه راوړي، په لاره کې کوم تړي ځوان مساپر اوبه تړي غوښتې وې، دا خبره يې وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم تړي جوړ شو.

غوا وځوځېده، ښځې په بيړه له لندو خوشايو خپلې پايځې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:

_مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.

تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_د شيدو خونده يې نشته، خوسکى ور پرېږده!

تواب ټيټ شو، پړي ته يې لاس کړ، خوسکى تر غوا لاندې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه دالان ته لاړه.

* * *

د تواب غوږ وتخنېد، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وویل:

_دا نیمه شپه ګوره!

جُوجُو تر لاس ونیو:

_راځه!

تواب په حیرانۍ وویل:

_چېرته؟

_وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بټې ګوتې په اندازه سپینه رڼا ودربده، د جُوجُو غږ یې واورېد:

_زه یم، په ما پسې راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې یو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخیستل. د کلا دروازې ته ودرېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له یوه کوره د ځنځیر شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وویل:

_چېرته ځو؟

ځواب یې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وړو پر سر روانه وه، بیا د ګڼو نیالګیو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو، د نیالګیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې درنه شوه، ور مېږ یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیړه وویل:

_زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

_نو چېرته ځو؟

رڼا پورته شوه، دښته یې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وویل:

_ هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه ګرانه! له ژوندیو وېرېږه.

_خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

_دېخواته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر رونړ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

_دلته څه کوو؟

_ یوازې دروازې ته ګوره!

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:

_ولې؟

_اه ګرانه! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کورړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وویل:

_دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په وار وي.

پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وویل:

_ولې ناست یو؟

ځواب یې وانه ورېد. یودم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کوږ شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وویل:

_ودې پېژانده؟

_نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تره دې دی.

تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

_تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هدېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

_بس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هدېرې ښکارېدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

_تره دې یوې کونډې ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

_تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

_اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

_خوابدون مې نه دربانديې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه تړي ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

_د یو چا په ظاهره مه غولېږه!

هلک ورو ورو سونګېده.

جُوجُو وویل:

_غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هواري ته لاړ شو.

تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وویل:

_تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شګلنه ځمکه پلتې ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.

جُوجُو وویل:

_دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، څو چرمورلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یودم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د څا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یودم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوخته. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.

ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اه خدایه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د ببلر پر ژۍ کښناسته، پښې یې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
_ادې! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور _ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، ببرته به غلې پرېوته.
زه پورته په تاخچه کې ورته کښناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وویل:
_ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
نښځه غریو واخیسته:
_نه گرانه! خور ته دې خپه وم.
یودم یې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه، وروسته یې په ژړا کې وویل:
_د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي نښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، نښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا کې یې وویل:
_اه گرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته گوره.
ماشوم په خواره خوله وویل:
_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې څراغ ته ور پوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه لیکې لیکې تغر پرېوته. ما یې یوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.

یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کښناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.

پیشو ته مې وویل:

_ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟

_یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګډه یې نه ډکېده، ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.

په خبره کې یې ور ولوېدم:

_خو هلته ډېر سپي دي.

پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

_زوړ سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېدړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه. سپي ښه خوله تړې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راوړ، کونډې ځان له ځمکې ویشت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښته يې شکول، خو ګټه يې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره يې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به يې په سختي موندله. وروسته يې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج يې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي يې لاس تېر کړ، ړنا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

_تره دې شرط ورته اېښی و، نن به يې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

_تره مې باید خپله سزا وویني.

جُو جُو وویل:

_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته يې پرېږده.

* * *

تواب سترګې رنې کړې! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وویل:

_ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له پاستو ایستل شوې خامې ژې پرتې وې. تواب له څا بوکه را وایسته، څو لپې اوبه یې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

_وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې!

تواب ور وکتل،تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

_دا کور به یې برکته کړي.

تواب بکس ور واخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژې کښناست، پښې یې اوبو ته ور وغځولې، یو دم یې تلې وتنخېدې، ناره یې کړه، په بیړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وویل:

_زړه مې دې بوټ را وایست.

ببرته غلی کښناست.

جُوجُو وویل:

_چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیږي.

جُوجُو وویل:

_ما یې فکر کړې!

تواب په حیرانی ورته وکتل:

جُوجُو وویل:

_له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

_ولیکه!

_څه؟

_ولیکه! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي!

جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

_ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غوندې ښکارېدل. ورو یې وویل:

_ښه نو، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه وړېد، ورمېړ یې کوږ کړ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

_پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

_څوک ناجوړه دی؟

_لالا مې سړې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې بړستنې وربانديې پرتې دي.

تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول. تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

_جُوجُو!

ځواب یې وانه وړېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_جُوجُو!

باغ ته لاړ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!

_جُوجُو!

پررررر، شو، له شنو پانو خړې مرغی والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

_ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:

_اه ګرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

_نو تا څه وکړل؟

_هېڅ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته ښېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟

جُوجُو وویل:

_ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:

_له کونډې سره مرسته کوې؟

_هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګټو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پاڼې وې. لاس یې ور وغځاوه، نرۍ څانګه یې په دوو ګوتو کې ټینګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، رنګ دېوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورو وویل:

ـجُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونګ نارې کړې، تواب په بیړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پاڼې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

ـزه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، ښېرته کښناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

ـوختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

ـښځایه مه وښېره!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـاوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

ـ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وښرووونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي. ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، ځوک چې په ماشومتوب کې ووښروي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ړنګو دېوالونو ته وچې سترګې نیولې وې....

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_مه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پانو خېژي.

تواب هماغسي ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې نښه ده، انسانان ویده دي، تاوان نه رسوي.

جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتیا وه، پر پانو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، لیرې یوه چرچرک نارې وهلې...

شېبه ووته، جُوجُو وویل:

_اوس یې وخت دی، تره دې باید راغلی وای.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_راځي!

_ډاډه یې؟

هو، پرون مانښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې نښځې چیغې کړې، تره مې بیا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ یې ژېړ و، مازیګر پلی کور ته راغی، نیکه ته یې وویل چې موټر عوارض پیدا کړي و، خرڅ یې کړ، په پیسو به یې بل موټر واخلي.

جُوجُو وویل:

_نیکه یې قانع کړ؟

_تره مې د موټرو په کاروبار نښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې یې پخوا هم کړې وې.

کړپ شو، تواب ځان ټیټ کړ، پانې یې ورو له سترګو لیرې کړې، تره یې د ژرندې مخې ته ولاړ و، یوې بلې خواته یې په وېره کتل. وروسته یې د ژرندې پر ناوه یوه غوټه کښښوده.

جُوجُو ځانګې وښوروله، د تواب تره یو دم چیغه کړه! زنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، په زوره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو یوه څانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه یې پر غولي وموښله!

_توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بیا به داسې نه کوم.

سړي یوه شېبه توبې وایستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

جُوجُو وویل:

_دا خو ډېر بې غېرته و...

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ له رسوایۍ ډارېده.

جُوجُو وویل:

_راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ټرلي بنډله وو.

جُوجُو وویل:

_دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

_زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.

تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ټرلي غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.

منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګټو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جُوجُو د تواب پر ورانه چوندې ولګوله.

تواب ورو ولاړ شو،بیاپې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.

د کوندې وارخطا غږ یې واوښد:

_څوک یې ؟

وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.

جُوجُو وویل:

_یو ځل بیا!

تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.

کوندې وویل:

_څوک یې؟

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې یې د تناره سیخ نیولی و. ښځې یوې بلې خوا وکتل، یوه شښه ودرېده، بیا یې غوټې ته پام شو، ور وایې خیسته او کور ته ننوته.

جُوجُو وویل:

_راځه!

تواب په حیرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وویل:

_زړه دې، که غواړې چې د کوندې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وویل:

_مه وېرېږه. نه دې ویني.

تواب وویل:

_خو دروازه تړلې ده، د ځنځیر شرنګ دې وانه وړېد؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نیمکښه شوه. هلک په احتیاط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا یې وکتل، سپېره غولی و، ان یو شین ډکۍ هم نه ښکارېده، یوازې له څا سره یو کوږ نیالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، یودم څراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ یې واورېد:

_دې خواته!

هلک ور وښویېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته یې وکتل، کونډه حیرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته یې وچې سترګې نیولې وې. وروسته یې یو دم یو بنډل ور واخیست، څراغ ته یې ور نږدې کړ، په ځیر ځیر یې ورته وکتل.

بیا یې یو ناڅاپه وخندل، خندا یې زور ونیو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حیرانۍ یې خپلې مور ته وکتل، په وېره یې وویل:

_ادې ! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ور واړاوه، یو دم یې غېږه ترې تاوه کړه، ببرته یې له خپل ټټره ببل کړ، پیسې یې ور واخیستې ، په خوند یې وویل:

_دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.

ماشوم غلی و.

ښځې وویل:

_اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.

ماشوم ورو وویل:

_ډوډۍ به ډېره وي؟

_هو زړه! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند يې وويل:

ښايستې لورې، سترګې رنې که!

نجلۍ هماغسې پرته وه.

ښځې وويل:

_وګوره، پيسو ته وګوره! ټول زرګون دي.

نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نيولي بنډل ته وکتل، په زحمت يې وويل:

_چا راوړې ؟

ښځه غلې شوه، شېبه وروسته يې ورو وويل:

_نه پوهېږم!

چوپه چوپتيا شوه، مور، لور او زوی پيسو ته کتل...

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_ملايکو!

ټول غلي وو، يوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وښتو سيوری لړزېده.

جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.

جُوجُو وويل:

_نېک کار خوند نه لري؟

تواب ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

_سمه ده، څه مه وايه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته يې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

جُوجُو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_کور ته نه ځې؟

تواب سوړ اسویلی وایست:

_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلی شو.

جُوجُو وویل:

_بیا ژاړې!

_نه

_ما دې په سترګو کې سپورمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.

تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:

_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلی شو، یودم بې وویل:

_اورې؟

_څه؟

_د بېلچې غږ

_هو، خو ډېر لیرې دی.

جُوجُو وخندل:

_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تواب وویل:

_نو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_رائه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا یو چا د کارېز اوبه اړولې.

تواب په بیړه وویل:

_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_د اوبو په غلا پسې راوتلی.

_اه، نه یې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه یې ګڼي.

_اوس خو یې وینې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وویل:

_راځه!

دواړه ببرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.

تواب ته غوسه ورغله:

_د خدای له پاره، کوچې شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.

دواړه د پخځې تر څنګ تېر شول، یو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغلیو څانګو یې زردالو شکول، پورته سپینه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.

جُوجُو وویل:

_ځینې نورې خبرې هم شته.

ځواب یې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب پر خامه هندوانې وخوت، سپین ښویه بوجان (زړي) تړې را ووتل، خټکي ته یې د تېره بوټ څوکه سیخه کړه، خټکی له جوړنګ ببل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس یې کښښود، یو دم یې د پالښزه پر جوړنګانو خپړې کړې. لانده بوتې له بېخه راوتل.

تواب ستړی شو، بکس یې شاته واچاوه، لېړې یو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ یې وویل:

_پالښز مې دې له بېخه را وایست.

په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه،حیرانې سترګې یې له چخړو ډکې وې. په سړه سینه یې وویل:

_ په سد یې؟

د تواب شوندې وخوځېدې!

_تاجو! که یې نه منې ، نو ورشه ویې ګوره!

د سړي تندی تریو شو:

_غټان په خپل نوم مه بوله!

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونیول:

_ها! نوکانو ته مې وګوره، له خټو ډک دي.

سړي لور کښښود، پوله یې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخیستل. سړی د پټې په کونج کې را ایستل شویو جوړنګانو ته ودرېد.

یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم ځمکې ته لاس کړ، یوه وړه شکېدلې هندوانې په ګوتو ورغله، تواب سر ټیټ کړ، هندوانې پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو یې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ته غل یې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تېره ولوېده.

تواب وویل:

_تا د ګل رحیم اکا یتیمانو ته هم ونه کتل، یوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز خوړې، بیا دې هم اوبه ترې غلا کړې!

سړي حیرانې سترګې ورته نیولې وې.

تواب وویل:

_په جومات کې یې وایم.

سړي یودم وخندل:

_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه یم په غوسه.

بیا یې خپل جیب ته لاس کړ، شلګون یې راوایست:

_هه! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو، مخکې لاړ، شاته یې وکتل، سړي شلګون ورته وښوراوه.

د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وویل:

_ښه دې ونه کړل.

د تواب شوندې وخوځېدې:

_اوس کوچیانو ته ورځم.

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وایه.

تواب ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

_مکتب به څنګه کوې؟

_اول سات خالي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب تر فصلونو ووت، دښته یې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

جُوجُو وویل:

_د تېرې شپې کوچی به په کومه یوه کې پسې غواړې؟

غټ کوچیاني سپي غپ وهل، منډه یې را واخیسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد. وربوز یې پر خاورو کښښود، لکۍ یې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، ببرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.

بکس دروند شو:

_دلته یې نه شې موندلی.

تواب وویل:

_ولې؟

_سپي را یاده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډیو ورهاخوا پسې وغواړئ.

د تواب تندی تریو شو:

_سپی دروغ وایي!

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهین یې ګڼي.

تواب پر یوه هواره تېره کښناست. مخامخ یې وکتل، دوو ځوانو کوچیو پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ ګامونه اخیستل، پښې یې ټرلې وې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_د کوچیانو ژوند سخت دی.

تواب وویل:

_خو ماته خوند راکوي.

جُوجُو وخندل:

_ په دې خبرو پسې مه ګرځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_راځه!

_چېرته؟

_دا خوند بايد له نږدې ووينو.

هلک ورو روان شو، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وويل:

_د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهير، خو ډډ غږ يې وويل:

_څه غواړې؟

تواب ور مخته شو:

_د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېگا يې د انگورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وويل:

_موږ رمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_تږی يم.

سپی وغرېد، يودم غلی پرېووت.

بوډۍ وويل:

_کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.

تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز اېښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمځي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنګ ته خیرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.

یودم یې غوږ سوړ شو، ورمېږ یې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه ور وغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

_دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

تواب یو دم وټوخل، له خولې یې نریو رڼو اوبو داره وکړه.

بوډۍ وویل:

_بسم الله.

تواب جام پر غولي کېښود.

زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، بړستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې بړستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.

بوډۍ وویل:

_جار!

د تواب غوږ وتخنېد:

_لمسۍ یې ده، غونډل چیچلي.

تواب د بړستنو خواته ور وښویېد.

بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوېلی یې وایست:

_لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تواب وویل:

_ډاکټر ته مو نه ده ور وستې؟

بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.

تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_غونډل خطرناکه دی.

بوډۍ یودم ور وکتل:

_ته له کومه پوه شوې؟

د تواب ژبه بنده شوه:

_ما، ما

بوډۍ وویل:

_ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.

تواب غلی و.

بوډۍ د خواست په ژبه وویل:

_ها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکاړې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

بوډۍ تور واړه دبګ ته لاس ور وغځاوه، دبګ یې د تواب تر مخې کښښود:

_ها، د یوې غړکي نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.

تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب ببرته کښناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.

تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکي یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.

تواب کښناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:

_ښه نو، ته بزرګ یې؟

تواب ته غوسه ورغله:

_ملنډې مه وهه!

جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_کوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_یوه پوښتنه؟

تواب ور وکتل:

_څه؟

غونډل انسان وژني؟

_هو، تېر کال یې زمونږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.

تواب غلی شو، یودم یې وویل:

_اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.

جُوجُو وویل:

_بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګانه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیږې کړې او کېږدۍ یې ودروله. مورږ د مورګانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حیرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وویل:

_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورو ولاړ شو. شپېه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له دېګ سره راووته. تواب ورو وویل:

_نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانګټر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پتری کړي.

یودم یې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برسټن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

_ها ورته وګوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

_پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به یې ور وترم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به یې را وباسي.

ډډ کوچیانی غږ واورېدل شو:

_دا څوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، ګردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_تږی و، خو په بزرګي کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچي لوی ډانګ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته یې ولي ولګول، په ډډ کوچیاني غږ یې وویل:

_ادې! جونګی مې خرڅ کړ!

بوډۍ یودم کېناسته، تواب ور وکتل، د سځې رنګ الوتی و.

کوچي وویل:

_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.

د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_همدا یو جونګۍ راپاتې و.

کوچي ته غوسه ورغله!

_بلا ورپسې! زنکي (هلکان) خو له لوړې نه شو مړه کولای!

مېړې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په څو ډنګرو مېړو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.

د کوچي غږ یې واورېد:

_مړۍ خورې؟

تواب ور مېړ کوړ کړ، کوچي ده ته کتل.

تواب په بیړه وویل:

_نه.

تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:

_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.

کوچي چیغه کړه!

_ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!

ښځینه غږ یې واورېد:

_ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.

تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. ببرته کېناسته، ځوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوړ شو.

تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:

_هلکانو ته وګوره!

تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوټې خلاصو پښو ته پرې ور اچاوه.

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اوس پوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

_زه څه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وویل:

_شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ور کتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي لیدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

_شرط ترم! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپرمې ټینګې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووایې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپرمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولېده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولګوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_پوښتنه یې وکړه چې لیکوال او شاعران باید څه وکړي؟

تواب وویل:

_څه وکړي؟

_ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته باید د واقعیت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې ولیکي چې په لندو ځوځو اور بلوي او سږي یې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چیچلې، خو ډاکټر نه لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې یاد کړي چې پر خوله او پزه یې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچیانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري یې ناروغیو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_راته ووایه چې ګټه به یې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وویل:

_واقعي لیکنې به د کوچیانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ریښتیني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سیار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم یې وخوري. که نور نه وي، د هوایي خبرو پر ځای خو به یې واقعیت ویلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_مکتب راورسېد.

اوږه یې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ملک وویل:

_یوازې تفدانې پاتې دي.

یو ځوان په منډه جومات ته ننوت، ببرته راغی، دوې تفدانې یې پر هوارګبلم کښښودې.

ملک وویل:

_ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلې یې وایستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اښښي بالښت ته یې ډډه ووهله، ویې ویل:

_د چایو غم مو خورلی دی؟

یوه کلیوال په بیړه ځواب ورکړ:

_کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چوندۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو یې وویل:

_ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

_توابه زویه! د جومات بام ته ور وخېژه!

تواب پر خټینو زینو وخوت. شمال لور ته یې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ یې کوږ کړ، لمر یې سترګو ته سیخ شو، ښی لاس یې پر وروځو کښښود، په لوړ غږ یې وویل:

_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته ونیوله:

_څو کسان دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د ګلدین کاکا تر سنځلو راټېر شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

_څوک دي؟

ملک وخندل:

_یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنګه به یې وېژني!

نورو کلیوالو وخندل.

تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.

غرهاری شو، دوې ټیټې نرۍ هلیکوپټرې راغلې، تکې تورې وې، دښته یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه!

_نور هم راغلل!

له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:

_موټر دي؟

_هو.

_څو دانې ؟

_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

تواب مخکې لاړ، په ځېر یې دښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.

تواب د بام پر دودکش مټ ولګاوه، یو دم شاته لاړ، له دودکشه سړې غومبسې راووتې.

تواب په منډه له بامه کښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک وویل:

_چا نه و درته ویلي!

د تواب شونډې وخوځېدې:

_بمبرې (غومبسې) وې.

کلیوالو وخندل.

_تواب ویالې ته ور وګرځېد، یوه لپه رنې اوبه یې مخ ته ور واچولې، اوږه یې درنه شوه.

جُوجُو وویل:

_څه خبره ده؟

تواب په بیړه شاوخوا وکتل، کلیوال لیرې و:

_مرکه ده.

_هغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟

_هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وویل:

_په دې خلکو کې مې ایله د خیر کار ولید، پخلاینه ښه ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_نږدې نه ورځو؟

تواب له توت سره ودرېد.

یوه کلیوال وویل:

_وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.

تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:

_غم مه کوه! زه یې احوال درته راوړم.

د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.

تواب وویل:

_څه وخت راغلې؟

ځواب یې وانه ورېد.

تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.

جُوجُو وویل:

_دې ته نو انصاف نه شو ویلای.

تواب کېناست.

ُجوجُو وویل:

_اجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدې کې یې خور لاړه.

تواب ورو وویل:

_په دې خبرو پسې مه ګرځه!

جُوجُو وخندل:

نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ! څه ته ارزښت ورکوئ؟

یو دم یې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپینې رڼا ونیو.

جُوجُو وویل:

_دلته مې ځینې یادداښتونه لیکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٥٤٤ کال، د تور ستوري دولسمه.

غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_ستاسو په حساب د ١٣٩٢ ل کال د ثور دوهمه رائي. غوږ شه، د همدې ورځې یو یاد دابښت درته لولم.

تیاره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان ولیدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوښدلې دانې یې ټولولې. یوه موږک ته مې وویل چې موټر به مو ووهي، را یاده یې کړه چې ببغمه اوسه، امنیت خراب دی، له مابښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چوندې ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطایې یې وویل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

ببرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.

ومې ویل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړېمی یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ .

سپي په پټو سترګو وویل:

_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیاني یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې ببټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیاني او د هغوی ببټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو غلی شو، رڼا ته يې لاس ور ووړ، ويې ويل:

_بله پاڼه مې راواړوله.

د تور ستوري ديارلسمه:

سهار وختې مې په سفينه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درب شو، په بيړه د باندې ورغلم. تياره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هيلې مې ولېدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې زبون وهل شوی و، خو بلې راته وويل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

ليرې په ونو کې پانې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې وېرې يې درلودې، يوه يې د موټر ببټرۍ په لاس کې نيولې وه، بل په روان حال کې نری سيم ټولاوه.

دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تگ يې عادي شو، يو بل ته يې د پله د نړېدو مبارکي ويله.

جُوجُو غلی شو. ورو يې وويل:

_دې ته وايي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وويل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړ گډ دی. دوی خندا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه جومات ته ور وگرځېدم، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترگو يې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نړدې ورغلم، په یوه لیونې پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکې یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

_د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

یوه ورځ یو څه لیرې لاړم، د وهل شویو ځنګلونو په اړه مې تحقیق کاوه. سوی او ګیدړه مې وغړول، ویل یې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې،غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.

د ځېړې د یوه سپېره نیالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سیند اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهاری یې خوت. ناڅاپه مې یوه پېغله ولیده، سر یې لوڅ و، په منډه کې یې تور وېښته یوې بلې خواته کېدل. یو ځای ودرېده، شاته یې وکتل،لوېې ډبرې ته یې ولې ولګول.

نړدې ورغلم، لوڅو پښو یې په تېرو ډبرو د وینو څاڅکې پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد یې تور وېښته پر سپین مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا یې هم پر شونډو په پرته وینه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تیرې وړه ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببله شوه. نجلۍ منډه واخیسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه یې پر وړو تیرو ولګېدل، له ولیو څخه یې وینو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، یوه یې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ یې تر لاسو او پښو ونیوله، خړو اوبو ته یې ور خوشی کړه. پسې ومې کتل، تر یو څه ځایه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته یې شکول، کیسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې یو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ ورونړو یې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب ردې سترګې ورته نیولې وې.
جُوجُو وویل:
ـ بله پاڼه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وایم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پیسې ببرته درنه کړي...)).
اه! دا خلک څومره پر یوبل بې باوره دي.
یو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ویده شه، اولاد پیدا کړه او کوڅې ته یې وسپاره، نه یې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربیې. تنکي ځوانان یې په کنډوالو کې ناست وي او په غرویو (ورغویو) کې چرس میدوي. بس! سپېره وړه، ورېښمینه لونګۍ او د ژمي یو پسه لاندی یې ټول ژوند دی.
تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته یې خیر ور رسېدلی وي. برعکس، د یو بل پښې وهي، لوی دښمن یې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته یې واچوه، هر یو یې سیاستوال دی، له سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر بېګا یوه پاچاهي ږنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پیسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری یې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، ږنا ورکه شوه.

ویې ویل:

_څه ببغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جویې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه یې کش شوه.

جُوجُو وویل:

_دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تریو شو:

_هغه ته یې ځواب ورکړ!

_ولې؟

_پرون مې پلار د وړو کندو ببځایه کاوه، دهقان ته یې احوال ور ولېږه، خو هغه ویل چې ناروغه دی.

_بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نیکه ته غوسه ورغله، سړی یې راوغوښت، وریاده یې کړه چې نور یې په پټیو کې ونه ویني.

جُوجُو وویل:

_ نو د کندو ښځایه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_له دهقان سره یې په اوله کې ویلي و چې ښېګار به وړې.

_واضح یې کړه!

_دلته پر دهقان نور شرطونه هم اښنودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل ....

تواب په بیړه ولاړ شو، ښل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې اوبه یې وتړلې.

جُوجُو وویل:

_ښېګا ډېر بې خوبه وې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ښېګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.

تواب په ړډو سترګو ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

_نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې تورې لیکې ښکارېدلې. نړدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و.

د موړک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، یوه کوچنۍ موړک ژړل، په رونې پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مې په لوړه نه لوړېده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د موړک مور یودم چیغه کړه!

_پام!

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

د موړک مور وویل:

_زهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د موړک مور وویل:

_په دې زهرو موړکان وژني، خاوندمې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شپېه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.

په خبره کې یې ور ولوېدم.

_نو دا زهر دلته څه کوي؟

د موړک مور وویل:

_لومړی مې زوی تر لکۍ ونیسه.

هماغسې مې وکړل.

د موړک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه یې وهل او د غنمو دانې یې غوښتې.

د موړک مور د وچې ډوډۍ له یوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.

کوچنی غلی شو، ډوډۍ یې ور واخیسته، کونج ته کرار پرېووت.

مور یې وویل:

_مازیګر مې د نجلۍ چیغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپینو پایڅو پورې یې توره خاوره ښکارېدله.

مور یې راغله، د نجلۍ سر یې په خپل ټټر پورې ونیو، پر خړو غومبورو یې اوښکې روانې شوې. وروسته یې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانګه چا خبره کړه؟

وړې نجلۍ په وارخطایۍ وویل چې له زانګې سره کاږه ته تللې وه، دواړو منګي ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور ولیده، غوا یې اوبو ته ور وستله، زانګې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانګې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.

د زانګې پلار یوه شېبه ولاړ و، بیا یې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونیوله ، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.

کوټې ته ورغلم، زانګه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.

مور یې په خواره خوله وویل:

_قسمت به دې همداسې و.

زانګې یودم چیغې کړې:

_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.

د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.

مورګ غلی شو.

ومې ویل:

_ټوله کیسه راته ووایه.

مورګ چیغه کړه!

_مه!

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.

ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.

د مورګ مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوې یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل، خو لا یې هم ګردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.

د مورګ مور وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زانې ناولي لوښي پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا ښکارېدله.

وروسته یې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پیڅکې ته ور لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د مورکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولي کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.

زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.

ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.

د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلي و.

بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) ښېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.

ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ. .

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ویدېدل ښه نه دي.

د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وړه، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.

یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زانې په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې واړولې، پریمینځلي لوښي یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلي یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.

سړي په لوړ غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نیکه دې په کور کې دی؟

تواب ورغږ کړل:

_هو! خیریت و؟

_د حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

_کوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

_د ړنګ کارښز د کلي.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه!

_کومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

_هغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

_اه!

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

_ړوند یې، دریۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي یې تش کړ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

_بدنۍ د ناستي ځای نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_بیړه لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

_ټول ناست دي، کوتې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

_له ځان سره مه بونګېړه! سمه خبره وکه!

تواب وارخطا شو:

_څه! څه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه!

_بلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:

_چای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

_کم عقله نجلۍ! ځان یې زندۍ (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:

_ورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وویل:

_چوپ!

د تواب پلار یو دم چیغه کړه!

_خره!

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښې پښې کش کړ، تواب غبرګې څنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپړه یې غوږ ته سیخه شوه.

نیکه چیغه کړه!

_مه! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغونې غږ وویل:

_په کوران که مې نیکه ته ویلي وي.

تره یې چیغه کړه!

_مخ دې تور، ټولو واورېدل.

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کښناست.

د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:

_وښنه!

تواب وسونګېد.

جُوجُو وویل:

_مه ژاړه، هسې هم خفه یم.

تواب چیغه کړه!

_دا وخت نو د پوښتنې و؟

جوجُو وویل:

_نن شپه ځم.

تواب نیغ کښناست:

_ولې؟

_تحقیق مې خلاص شو.

_بیا به دې ووینم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره و ایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژبړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کښناست. شاوخوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.
تواب چیغه کړه!
_اررې!!!
پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.
تواب له ځمکی یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده، پسونه ببرته راوګرځېدل. تواب کښناست، سر یې وځړېد، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر خاورو یې څو لیکې و ایستې.
څنګ ته یې وکتل، یو دم ېې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.
تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم!

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کښناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بهولي دي.

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې ټکان ورکړ، ویې ویل:

_په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وویل:

_منی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.

تواب چیغه کړه!

_منی دی.

جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:

_دومره هم نه.

غلی کښناست. ویې ویل:

_جزا یې راکړه.

تواب په حیرانۍ ور وکتل:

_ولې؟

_نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وویل:

_څه؟

_تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکاږده.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب اداري ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکاږدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:

_مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، اوسیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

جُوجُو غلی شو، سریې وځړېد، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پاڼه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
_پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
_د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
_داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وښته ور چوتې کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
_جُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، بښنه یې وغوښته، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له یو بل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه وربانديې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ور پاکاوه، وروسته یې تشناب ته یووړه او په خپلو لاسونو یې پرېمینځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دین کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وایي.

د اخلاقو معلم وویل:

_د جُوجُو په تحقیق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.

پوپو وخندل:

_نه یې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه یې د (وبخښې) ټکی دی.

د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

_د قسمونو په اړه یې څه وایې؟

_ قسم خپل شخصیت ته تاوان ګڼي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.

استاد وپوښتل:

_جُوجُو وایي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟

_نه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وایي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوایي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب ، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه ولیده، ورغلم، یوه وړه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یووړ. د پولیسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.

د اخلاقو استاد وویل:

_د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟

_اه! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځیني افریقایي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وویل:

_خو د جُوجُو تحقیق هغه څه نه دی چې ته یې وایې؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وویل:

_یوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایې... له مینځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

_زه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. ښېرته په پښو ودرېد، زنګون یې وینې و، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_نه پوهېرم! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

_تلی شې.

پوپو له اداړې ووت.

مدیر د فکر د پاڼې یوه وړه ټوټه خولی ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

_جُوجُو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا وویني. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب اداړې ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

_دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالی مې وویل:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد وویل:

_دا؟

ځواب مې ورکړ:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.

ومې ویل:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوټېدل.

استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایي تپل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...

مدیر وویل:

_بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:

_ټول دروغ دي.

په خبره کې یې ور ولوېدم.

_تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟

مدیر چیغه کړه!

_ادب.

غلی شوم.

د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:

_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لري. هماغه وخت لا دې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه، در په دره، وړې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په دریو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.

د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_رښتیا ووایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟

دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:

_اوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.

د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:

_کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.

یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:

_مدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او ړنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سریښ ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دې چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلې وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.

مدیر ولاړ شو:

_پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشین کې اېښودل.

چیغه مې کړه!

_نه یې منم!

د ستوري پیژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:

_ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.

ومې ویل:

_خو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.

استاد وویل:

_دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.

بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مینځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.

بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مینځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.

ومې ویل:

_تا یوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخندل:

_اه ګرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې ښځې یوه ببر سري لیوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وویل:

_دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په لیوني پورې پلاستیکي خلطې نه ټړي.

یو بل عکس یې راووست:

استاد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_دلته یو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه راښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

_دلته ګڼه ګوڼه ده، په سلګونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدیر چیغه کړه!

_بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_په خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل ویې ویل:

_د غږ د ماشین جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له سره په تحقیق پسې رالېږلی یم.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_دلته تحقیق کوې؟

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.

ورک شو.

(پای)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library